

РЕШЕНИЕ

№ 266

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4527** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 203 - 207 от АПК.

Производството по делото е образувано по искова молба на Б. И. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] /№ 28 от списъка/, чрез адв. Н. Х. – САК, против Националната агенция за приходите /НАП/, с която е предявен иск, заявен с правно основание чл. 203 АПК, вр. с чл. 82, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ /GDPR/, вр. с чл. 39, ал. 2 ЗЗЛД, вр. с чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, ведно с дължимата законна лихва върху сумата, считано от 15.07.2019 г., алт. от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.

С исковата и уточнителната молба се сочи, както следва:

Претендират се 1000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди от ищеца, причина за които е поведението на НАП или длъжностни лица при същия, изразяващи се в незаконосъобразно бездействие, вследствие от което е установено изтичане на личните данни на лицето от базата данни при ответника.

Сочи се, че НАП, съгласно чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, като администратор на лични данни, е била длъжна, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработване,

както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, да прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира, че обработването се извършва в съответствие със закона. Споменати са и чл. 24 и чл. 32 от Регламент 2016/679 на ЕП; чл. 8, пар. 1 от Хартата на основните права на ЕС и чл. 16, пар. 1 от ДЕС. Счита, че нарушенията били „ноторни“ и не се нуждаели от доказване. Иска се разпит на свидетел, но такъв не е доведен по делото. Претендират се разноси. Нарушенията довели до чувство за липса на защита от Държавата и страх от изнудване, заплашване, физическо нападение, отвличане, с оглед изтеклите данни. Моли за уважаване на исковата молба. В проведеното съдебно заседание ищецът не се явява и не се представлява.

Претендират се разноси.

Ответникът представя подробно писмено становище за недопустимост, алтернативно за неоснователност на жалбата, претендира юриск. възнаграждение.

Ответникът се представлява от юриск. Т. с редовно пълномощно. Оспорва исковата молба и моли същата да бъде оставена без уважение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата молба.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира исковата молба за недоказана и неоснователна.

За да стигне до този извод, съдът съобрази следното:

Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Отговорността на държавата по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл. 45 и сл. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините при осъществяване на правомощията им техните органи и длъжностни лица да спазват правата и не накърняват законните интереси на гражданите, респ. юридическите лица. За разлика от тази отговорност, деликтната отговорност, уредена в ЗЗД произтича от общото задължение да не се вреди другиму. В този смисъл отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в закона предпоставки и не е обусловена от наличието на виновно поведение от страна на конкретно длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл. 4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл. 45 и сл. ЗЗД е обусловена от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното.

Предпоставките, които следва да са кумулативно налице, за да се реализира отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице по повод осъществяваната от него административна дейност; вреда – имуществена или неимуществена; пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт/действие/бездействие.

В конкретният случай исковата претенция се основава на незаконосъобразно бездействие – нарушение на разпоредбите на чл. 24 и чл. 32 GDPR и чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД, чл. 45, ал. 1, т. 6 ЗЗЛД, чл. 64 ЗЗЛД, чл. 66, ал. 1 и ал. 2 ЗЗЛД; чл. 67 и чл. 68 ЗЗЛД – неизпълнение на задължението за обработване на личните данни по начин,

който да гарантира подходящо ниво на сигурност като се приложат подходящи технологии и организационни мерки и неизвършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита. Следва да се отбележи, че когато визира незаконосъобразно бездействие, разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ има предвид незаконосъобразно фактическо бездействие по см. на чл. 256 АПК, т.е. бездействието на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт или което той е длъжен да извърши по силата на закона.

Безспорно, цитираните от ищеца разпоредби въвеждат задължение за администратора на лични данни да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с разпоредбите на Общия регламент за защита на данните – чл. 24, § 1 и чл. 32 от него. Същият подход е възприет и в цитираните разпоредби от ЗЗЛД.

Общозвестен е фактът, че на 15.07.2019 г. медиите оповестиха информация за т.н. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация с голям обем, съдържаща лични данни на множество български граждани. От предоставената от Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ информация се установява, че е осъществен неоторизиран достъп до базата данни на НАП, неразрешено разкриване и разпространение на следните категории лични данни на физически лица: имена, ЕГН и адреси на български граждани, телефони, електронни адреси и друга информация за контакт, данни от годишни данъчни декларации на физически лица, данни от справките за изплатени доходи на физически лица, данни от осигурителните декларации, данни за здравноосигурителни вноски, данни за издадени актове за административни нарушения и пр. В неправомерно достъпната и разпространена в интернет – пространството информация, според КЗЛД, се съдържат лични данни на общо 6 074 140 физически лица, което включва 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 959 598 починали физически лица.

За доказване изпълнение на задълженията си, произтичащи от регламента и закона, ответникът е представил по делото Политика по информационна сигурност на НАП, Версия 3.0, май 2016г., Методика за оценка на риска – Приложение № 3 към процедура ПФИС 7, Версия 1.1, ноември 2015г., Инструкция № 2/08.05.2019г. за мерките и средствата за защита на лични данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри, Заповед № 3-ЦУ-1436/15.10.2018г. на изпълнителния директор на НАП, с която са утвърдени указания за обработване и съхраняване на данни, Заповед № 3ЦУ-746/25.05.2018г. на изпълнителния директор на НАП, с която е утвърдена политика за защита на личните данни в НАП /приложена към заповедта/, Процедура „Оценка на риска за информационната сигурност“, номер ПФИС 7, версия В, Заповед № 3ЦУ-586/30.04.2014г. на изпълнителния директор на НАП за внедряване считано от 01.05.2014г. на Система за управление на сигурността на информацията в НАП, Указания за обозначаване и работа с информацията. Тези документи установяват реда, по който е следвало да се обработват личните данни от ответника, но не и какъв контрол по отношение на спазването им е осъществен. По делото не се установи конкретният технически начин, по който са станали достъпни личните данни при хакерската атака, за да се направи извода дали това е станало вследствие на неприлагане на ефективни организационни и/или технически мерки за защита на данни или въпреки тях.

Според чл. 59 ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни, в случая НАП, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл. 24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат. Доколкото задължението да докаже, че обработването на личните данни се извършва в съответствие със ЗЗЛД е на администратора, обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП в следствие неоторизиран достъп, който факт е безспорен по делото, според настоящият състав на съда сочи на противоправно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по см. на § 1 т. 4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т.ч. правото на защита на личните им данни.

Настоящият съдебен състав приема, че с разпоредбата е на чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД е установена доказателствена тежест за администратора на личните данни да установи, че обработването на личните данни се извършва в съответствие с този закон. Доколкото по делото не се установява какви технически мерки са предприети от ответника и как те са преодолен от осъществилото неоторизиран достъп лице, съдът намира, че именно техническата уязвимост на информационната система на НАП е довела до нерегламентирано разкриване и разпространение на личните данни на ищеца, а тя е вследствие от неприлагането на подходящи мерки за защита. Ако системата беше ефективно и надеждно защитена, то не би се стигнало до пробива ѝ, довел до разкриване личните данни на ищеца. Изпълнение на конкретната задача по прилагане подходящи технически и организационни мерки би довело до изпълнение задачата по предотвратяване на престъплението, защото връзката между двете задачи е пряка и логична – бъде ли изпълнено по необходимия ефективен начин задължението по предотвратяване изтичането на лични данни, то не би следвало да е възможно злоумишлено деяние, престъпно посегателство по смисъла на НК и обратно, след като е налице деяние по смисъла на НК, това означава, че задачата по предотвратяване на престъплението и предотвратяване неправомерно достъпена база данни, не е била изпълнена в необходимата степен. В тази връзка доводите на ответника, че престъпното деяние не е обусловено, респективно само по себе си не поставя под съмнение мерките за сигурност, са неоснователни. Именно НАП е следвало да извърши анализ на тези обективни факти, да съобрази поведението си с тях, за да гарантира запазване и предотвратяване изтичането на личните данни на ищеца. Фактът, че е извършена хакерска атака, с която е пробита информационната система на НАП, доказва, че не са предприети подходящи технически и организационни мерки за защита на обработването на личните данни на ищеца, което е достатъчно да бъде направен извод за незаконосъобразно бездействието на НАП.

НАП, в качеството си на администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент ЕС 2016/679, при осъществяване на дейността си, е следвало да предприеме ефективни мерки за предотвратяване злоумишлен достъп до личните данни на ищеца. В процесният случай това не е постигнато. Ответникът не е изпълнил задължението

си по предотвратяване на престъпление и опазване изтичането на лични данни, като се установява незаконосъобразното му бездействие. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи на нормативни изисквания на чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/. В случая са ирелевантни предприетите мерки за защита на личните данни от НАП след 15.07.2019 г., когато е станал обществено достояние осъществения нерегламентиран достъп.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразното бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Втората предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП е наличие на претърпяна вреда от страна на ищеца от това незаконосъобразно бездействие.

Заявена е претенцията за репарация на преживян дискомфорт. Ищецът се почувствал застрашен от неправомерното използване на личните му данни за неправомерни цели, притеснил се е и продължава да се притеснява. Опасява се, че с личните му данни ще бъде злоупотребено, като евентуалните възможности са много. Притеснява се за евентуално посегателство върху имуществото му, злоупотреба с банкова сметка или измама. По делото обаче е проявена пълна неангажираност от ищеца и проц. му представител, въпреки указаната доказателствена тежест с разпореждане по делото. При предоставена процесуална възможност в четири поредни съд. заседания, ищецът не е довел и не е посочил адрес за призоваване на искания и допуснат до разпит свидетел.

Съдът намира, че твърдените неимуществени вреди, изразяващи се в отрицателни, емоционални преживявания не се доказаха в настоящото производство. Третият елемент - причинна връзка между незаконосъобразното бездействие на ответника и претърпяна от ищеца вреда, в случая, няма как да бъде установена. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При този изход на спора и своевременно предявената претенция от ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, на същия следва да се присъди юриск. възнаграждение в размер на 100 лева, с оглед наличието на претенция за това в отговора на исковата молба.

С оглед на изложените мотиви и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ предявените икове от Б. И. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място] /№ 28 от списъка/, чрез адв. Н. Х. – САК, против Националната агенция за приходите /НАП/, заявени с правно основание чл. 203 АПК, вр. с чл. 82, ал. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ /GDPR/, вр. с чл. 39, ал. 2

ЗЗЛД, вр. с чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, ведно с дължимата законна лихва върху сумата, считано от 15.07.2019 г., алт. от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата;

ОСЪЖДА Б. И. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], да заплати на Националната агенция по приходите, [населено място] сума в размер на 100 /сто/ лева за юриск. възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез Административен съд София-град, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: